

SV. MAXMILIÁN MARIA KOLBE - RYTÍŘ NEPOSKVRNĚNÉ

uslyšel matčin povzdech: "Co z tebe bude?"

Narodil se 8.1. 1894 ve Zduńska Wola poblíž Lodže v Polsku. Byl třetí z pěti dětí Julia Kolbeho a Marie roz. Dąbrowské. Při sv.křtu dostal jméno Rajmund. Měl dva starší a dva mladší sourozence.

Jednou uslyšel matčin povzdech: "Co z tebe bude?" Tu otázku, týkající se jeho budoucnosti, jako dítě předložil nebeské Matce a odpověď od ní dostal ve farním kostele v Pabianicích. Zjevila se mu se dvěma korunami a zeptala se, zda je chce. Bílá znamenala vytrvalost v nevinnosti a červená mučednictví. Poté co řekl: "*Chci!*" Panna Maria naň mile pohlédla a zmizela. Od té příhody byl Rajmund hloubavější.

Od 13ti let byl v minoritské koleji ve Lvově. Měl značné nadání, vynikal v matematice a fyzice a spolužákům byl milým kamarádem. V 16ti letech požádal o přijetí do noviciátu minoritů, který začal 4.9. 1910. Zároveň dostal jméno Maxmilián. Při věčných slibech 1.11. 1914 k němu přijal jméno Maria. Představení ho poslali na studie do Říma, odkud se vrátil se dvěma doktoráty.

V Římě při styku s mládeží různých zemí si jasně uvědomoval, že horší než dočasná poroba je otroctví hříchů, v nichž se nachází milióny duší. Tam mu bylo vnuknuto založení "Militia Immaculat?" - Rytířstva Neposkvrněné. Inaugurační schůzka se konala 16.10. 1917 se šesti spolužáky a došlo ke schválení programu. Jako podmínka členství bylo zvoleno úplné odevzdání se Neposkvrněné za nástroj v její rukou a nošení její tzv. zázračné medailky, kterou ona sama požádala razit, při svém zjevení 27.11. 1830 Kateřině Labouré.

Kněžské svěcení Maxmilián přijal 28.4. 1918 u sv. Ondřeje de la Walle od kard. B. Pompilije.

Ve 26ti letech si při rekolekci sestavil životní pravidla s cílem "dosáhnout co největší svatosti." První jeho snahou se stalo vlastní posvěcení, protože jen z vlastní plnosti je možné druhým rozdávat. Základ úspěchu viděl ve vyhýbání se hříchům. V první řadě vyloučil ze svého života smrtelný hřích a Neposkvrněnou často prosil o milost síly k přemáhání všeho, co pochází od jejího nepřítele, ducha lži.

Maxmilián také pro sebe i druhé napsal neklamný vzorec svatosti: $v = V$. Vysvětloval ho takto: *"když svou malou lidskou vůlí »v« ztotožníme s vůlí Boha »V«, získáme svatost."*

Do Polska se vrátil až koncem července r. 1919 a začal v Krakově přednášet filosofii a dějiny Církve. Jeho zdravotní stav však nebyl dobrý, trpěl tuberkulózou a aby nepodporoval chrlení krve pohyboval se pomalu. To vyprovokovalo studenty k přezdívce "Marmeláda". Jeho dílo "MI", započaté v Římě, požehnal krakovský biskup A. Sapieha 11.1. 1920. Pak byl Maxmilián donucen nastoupit léčení a až po roce začal vydávat měsíčník "Rytíř Neposkvrněné," v němž seznamoval lidi s cestou ke štěstí. Jeho náklad během pěti let vzrostl z pěti na 65 tisíc výtisků. Z Grodně, kde vycházel, se přestěhoval do nového kláštera Niepokalanówa, 42 km západně od Varšavy. Ten byl vysvěcen 7.12. 1927. O dva roky později v Niepokalanówě otevřel Malý misijní seminář. S misijní aktivitou však nemínil čekat na dorost. Po návštěvě Lurd svěřil naplánovanou misií příměluvě sv. Terezii v Lisieux a 26.2. 1930 vyrazil se čtyřmi řeholníky přes Středozezemní moře a Indický oceán dobývat pro Neposkvrněnou lidská srdce na Dálném východě.

Cestou se učili jazyky a plánovali vydávání "Rytíře" v čínštině a japonštině, což jim v Port Saidu biskup schválil. Přes Vietnam a Čínu, kde dva řeholníci zůstali v Šanghaji, doplul s jedním 24.4. 1930 do Nagasaki. Uvítán byl biskupem Januárem Hayasakou a již přesně po měsíci potvrdil telegramem domů: "Dnes rozesíláme japonského Rytíře. Máme tiskárnu. Sláva Neposkvrněné!" Příprava však probíhala na prknech v pronajaté zřícenině. V létě musel "odskočit" zpět do Polska na provinciální kapitulu a chybějící číslo, v souvislosti se stávkou tiskařů, přesto vyšlo za pomoci spolubratra, přivolaného ze Šanghaje.

Po necelém roce Maxmilián Maria otevřel japonský Niepokalanów na úbočí hory Hikosan a nazval ho: "Mugenzai no Sono" - Zahradou Neposkvrněné. V témže roce 1931 založil noviciát a do pěti let otevřel malý seminář. Péče o formaci a výchovu místních adeptů mu byla doporučena papežem. Tisk považoval za mimořádně významný prostředek šíření víry a svůj časopis nabízel i nevěřícím a nekatolíkům. Jeho náklad v Japonsku vzrostl do roku 1936 na 63500 výtisků.

Posledního května 1932 odjel z Japonska do Malabaru v Indii. Po počátečních obtížích získal povolení k založení kláštera u Arnakulam, pozemek a dům s kaplí, ale byl odvolán zpět do Japonska. O založení dalších klášterů typu Niepokalanów se Maxmilián Maria snažil i v Číně a Koreji.

Život Maxmiliána Marie Kolbeho byl provázen zázrakem stagnující nemoci. Když ho r. 1935 prohlížel prof. Pavel Nagai, nestačil se divit, že stav jeho plic, ze čtyř pětín postižených tuberkulózou, které se téměř nepohybovaly, a s vysokou teplotou, přetrvává přes 10 let, aniž by se lepšil nebo se zhoršoval. Nevysvětlitelnost případu mu osvětlil o. Kolbe vytažením růžence a oznámením, že tajemstvím jeho síly je Neposkvrněná.

V roce 1936 byl povolán zpět do Polska. O několik měsíců později přiměl celý řád k zasvěcení Neposkvrněné 8.12. Ani ne o dva roky později vydával z Polska Rytíře v latině do více zemí.

Roku 1939, před vypuknutím války, přednášel bratrům o třetím období života, které nazýval "utrpení." Zdůrazňoval, že *"netřeba se bát do tohoto období vstoupit, protože utrpení přijímané s láskou nás přibližuje nejvíce k Neposkvrněné a vyprošuje nejvíce milostí, které jsou nutné ke spáse a posvěcení duší."*

Sám svou touhu po mučednictví vyjádřil slovy: *"Toužím, abych byl pro Neposkvrněnou rozdrčen na prach."*

V polovině září Niepokalanów obsadili Němci a 19.9. začal transport jeho obyvatel do Německa, včetně o. Maxmiliána. Vystřídali Lamsdorf, Amtitz a Ostrzeszów, odkud byli 8.12. propuštěni všichni řeholníci. Otec Maxmilián se vrátil do vydrancovaného Niepokalanówa a začal horlivě pokračovat ve službě Neposkvrněné.

S bratry pomáhal bezdomovcům, mezi kterými bylo 2000 Židů. Otvírali různé dílny, aby jim poskytli zaměstnání a dělili se s nimi o základní potřeby. Na začátku února 1940 vyšel o nich pomlouvačný článek, ale o novém zatýkání se začalo uvažovat až na konci roku. Pro o. Maxmiliána přišlo gestapo až 17.2. 1941, zrovna když končil diktování kapitoly mariánské knížky. Odvezlo ho do varšavského Paviaku, kde se po napadení dozorcem probudilo jeho plicní onemocnění.

Do Osvětimi, kde obdržel číslo 16670, byl převezen 28.5. V komandu Bauhof tam vozil štěrk a kameny ke stavbě plotu kolem krematoria. Pak pod "krvavým Krottem" sekal a nosil větve k ohrazování mokřin. První týden musel pracovat v poklusu. Při naléhavé potřebě odpočinku byl bit dřevěnými holemi. Pak mu bylo nakládáno větší množství, s nímž měl nařizeno klusat. Upadl však a byl kopán do břicha a do obličeje. Nato natažený na trám dostal 50 ran od nejsilnějšího dozorce, až ztratil vědomí. Přes hrozná utrpení zapomínal na sebe a zcela se obětoval pro bližní.

Na konci července 1941 z bloku 14 utekl mladý Slezan Jan a protože nebyl dopaden, bylo rozhodnuto, že za něj 10 jeho spoluvězňů zemře hladem. Při večerním nástupu je velitel Fritzsch vybíral. Mezi nimi měl do "bunkru smrti" jít František Gajowniczek, který propukl v nářek, že po sobě zanechá ženu a děti. V tu chvíli již zotavený Maxmilián Kolbe neohroženě předstoupil před velitele s čepicí v ruce a vyslovil prosbu, aby dovolil jeho výměnu za něj. K Fritzschově souhlasu došlo po Kolbeho výpovědi, že je kněz. V hladomorně, kterou naplňoval modlitbou a pokojem připravující druhy k přechodu na věčnost, vydržel dva týdny bez sousta i kapky vody. Dne 14.8. přišel ho usmrtit gestapák fenolovou injekcí. Dle svědectví táborového písaře Bruna Borgowce zesnulý vypadal jako živý a zářil. Druhého dne byl spálen v krematoriu.

Papež Pavel VI. ho 17.10. 1971 blahověčil a Jan Pavel II. 10.10. 1982 kanonizoval.

(zdroj: minorite.cz)